

faa denne Lov igennem i Rigsdagen, og saa var der ikke andet at gøre end at tage dem ad provisorisk Vej. Jeg veed ikke, om denne Udtalelse er ganske korrekt gengivet, men den falder meget godt sammen med det Standpunkt, som den ærede Krigsminister her udtviler, at saalænge man ikke kan vente at faa Rigsdagen til at gaa ind paa at give de Love, der i og for sig ere nødvendige for Kjøbenhavns Landbefæstning o. s. v., saa tage vi det ad denne ganske vist noget abnorme Vej uden Rigsdagen, og naar vi saa ere færdige, stille vi vore Modstandere i Udsigt, at vi maaske kunne faa en regelmæssig Finansloov, og hele denne abnorme Maade at gaa frem paa, at tage Penge paa, undskylder Ministeren dermed, at han siger: De Menneſter i Folketinget ville jo ikke forhandle alvorlig, og saa maatte jeg jo gøre det selv. Den ærede Krigsminister anser Forsvarssagen for at være en meget alvorlig Sag, og deri ere vi alle enige, der er ingen Tvivl om den Ting, det er en Sag, som ethvert Folk bør overveje meget alvorlig, hvad det kan gøre efter deres hele Belliggenhed, Størrelse, finansielle Evne o. s. v. Saa kommer Krigsministeren eller Ministeriet med Forslag til Rigsdagen, og saa kan der ikke opnaas Enighed, fordi man har forskellige Anstuelser paa dette Punkt, og saa tror Ministeriet, at det er berettiget til at sætte sin Vilje igennem uden Folkerepræsentationens Samtykke. Lad nu ogsaa Forsvarssagen være en vigtig Sag, en af de vigtigste, dermed er det ikke givet, at Kjøbenhavns Landbefæstning er det vigtigste, eller at den er nødvendig, det er i hvert Tilfælde et aabent Spørgsmaal, men lad være, at Forsvarssagen er en meget vigtig Sag, saa gives der jo ogsaa andre vigtige Sager. Man kunde tænke sig et kommende Ministerium, der havde andre vigtige Sager, hvori de sympatiserede med Folketinget, skulde det saa være berettiget til at gaa Landstinget forbi og sige: Landstinget vil ikke forhandle alvorlig om den Sag, give 20 Millioner til en Arbejderforsørgelse f. Eks., det har Landstinget aldrig villet arbejde alvorlig paa, og som Følge deraf tage vi det ad provisorisk Vej og tvinge det igennem paa Finansloven. Jeg ser ikke, at ikke en saadan Fremgangsmaade vilde være fuldt saa forsvarlig og juridisk set og logisk set aldeles af samme Beskaffenhed som den, den ærede Krigsminister nu fører igennem. Vi have ikke faaet megen Trøst af den ærede Krigsminister i Dag, da der ikke er stillet os mindste Udsigt til, naar vi kunne faa Ende paa den

Maade at tage Pengene paa, thi det tror jeg ikke, og det er der vist ingen, der tror i denne Sag, og det tror den ærede Krigsminister ikke, at naar de ere færdige med Middegrundsførtet og have faaet de 9 Millioner, som foreløbig ere forlangte dertil — der skal formodentlig adskillige Millioner til for at gøre det rigtig færdigt — at der er mindste Tvivl om, at naar det om 2 eller 3 eller maaske 5 Aar skal være færdigt, er Militæretaten kommen til den Erkendelse, at de Foranstaltninger, vi have faaet omkring Kjøbenhavn, due ikke meget. Ja, man er allerede kommen til det nu. Vi have set, at der fra halv officiel Side er fremkommet Forbringinger om nye Forter, der ligge udenfor, helt inde paa Eremitageplænen eller nord for den; det er en Ting, der er absolut nødvendig, hvis der overhovedet skal være et fornuftigt Forsvar for Kjøbenhavn. Der mangler vist en Masse Millioner at anbringe til Kanoner og andre Ting paa Forterne omkring Kjøbenhavn. Som den ærede Krigsminister meget rigtig udtalte paa det Møde, jeg før omtalte, kan det ikke nytte noget at komme til Folketinget med Lovforslag derom. Saa længe Kjøbenhavns Befæstning altsaa ikke er fiks og færdig, saa at Militæretaten og Krigsministeren med god Samvittighed kunne sige: Vi garantere for, at vi kunne forsvare vor Neutralitet paa Kjøbenhavns Bolde, saa længe have vi den ærede Krigsministers Udtalelse for, at vi kunne leve i den behagelige Udsigt, at vi ikke faa nogen regelmæssig Finansloov. Naar nu det ærede Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) mente, at der er ikke andet at gøre lige overfor en saadan Stilling, at der fra Repræsentationens Side overfor denne Udsigt ikke er andet at gøre end at se at forhandle om at gennemføre andre Love, der ikke staa i Forhold til alt dette, kan jeg ikke rigtig forlige disse Midler og dette Maal. Ja, hvis den ærede Krigsminister eller den ærede Konsejlspræsident vilde sige til os: Naar I blot ere stikkelige og vedtage disse Skat- og Sukkerlove o. s. v., skulde vi give Røb med Hensyn til vore provisoriske Love o. s. v., saa var der nogen Mening i det, men naar vi her høre, at det ved Slutningen af en Samling, hvor Oppositionen eller en saa stor Del af Oppositionen, at man har kunnet faa Flertal i bægge Ting, er gaaet ind paa at vedtage betydelige Love, omtrent alle de Love, Regeringen har ønsket, ender med, at den faar det Svar fra Ministerbordet: Vi ville vedblive at tage, hvad der er nødvendigt, og saa kunne vi begynde at forhandle om at faa en regelmæssig